

МИЛУТИН ЛУЈО ДАНОЈЛИЋ

ПОГЛЕД УНАЗАД

1.

То тело које на шљунак крај пруге
Из брзог воза паде
Покушава дуго да устане
Светлост из Града у даљини
Не може да му пружи руке
Само време пре рођења
Лако га подиже и лиже
Као крава тек отељено младунче
Лижу га и зоре влажне усне
После ће можда и сунце да бане
Иза солитера заспалих у магли
Али његово време зна свој ток
Одавно уназад тече и шуми
Песмом мртвих морнара
Са лађа на дну заспалих.

2.

Док река отиче у непознато,
Мајка пракљачом лупа по вешу
Друмом на мотору са приколицом
Стижу два Немца са фотоапаратом
Окуларом нишане у њега и мајку

На крају се сажалјиво осмехну
И одјуре у непознато.

Насупрот реке која отуд стиже
Где прашина покри нацисте
Покри и његову прошлу и будућу
Животну стазу, мисли и снове,
Та прашина стално пада по животу
Као пахуљице снега по цвећу
У јесењој башти мртве мајке.

3.

Бели коњ снежном ливадом језди,
Река се не чује, птице не певају.
Бели коњ и Смрт у налету јуре
Крцка ноћ под теретом туге
Села цвиле, куће се гуше
У гранама се ломи лед месечине
Док планине зевају од досаде
Очекујући да се дигну магле
У овој ноћи одбеглој из пакла
У таму душе болесног дечака.